

Sygn. akt **V Ca 705/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Aleksandra Łączyńska-Mendakiewicz
Sędziowie:	SO Bogusława Jarmołowicz-Łochańska SR del. Agnieszka Sidor - Leszczyńska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marcin Ponikowski

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. M. (1)

przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt XVI C 1154/15

1. oddała apelację,

2. zasądza od S. M. (1) na rzecz (...) Banku (...) S.A. w W. 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 705/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 sierpnia 2015 r. powódka S. M. (2) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Banku (...) S.A. w W. kwoty 4.931,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami, oraz kosztów procesu.

Powódka wskazała, że wyrokiem z dnia 7 września 2012 r. w sprawie I C 48/12 Sąd Okręgowy w Kaliszu w całości pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy pochodzący od pozwanej – bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 20 lutego 2002 r. opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 19 września 2002 r. w sprawie I Co 189/02 względem E. D.. Wyrok uprawomocnił się 16 października 2012 r. Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2012 r. Komornik Sądowy J. K. umorzył w sprawie KM 858/04 egzekucję przeciwko E. D. wobec pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. W dniu 10 grudnia 2012 r. E. D. na podstawie umowy cesji

wierzytelności przelała całą swoją wierzytelność przysługującą od pozwanej na rzecz powódki. O cesji powódka zawiadomiła pozwaną pismem z dnia 11 grudnia 2012 r.

Podniosła, iż pismem z dnia 14 lutego 2013 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 14.925,87 zł. Ponownie pismem z dnia 22 maja 2014 roku wezwał pozwaną do zapłaty. Pozwana w piśmie z dnia 9 czerwca 2014 r. wskazała, że kwestionuje kwotę 14.925,87 zł, bowiem z pisma Komornika Sądowego wynika, że łączne wyegzekwowane świadczenie od E. D. wynosiło 4.931,35 zł z czego pozwany otrzymał 3.345,15 zł.

Pozwany, w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 16 października 2014 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sad Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Podniósł zarzut wygaśnięcia wierzytelności w kwocie 3.345,15 zł wskutek złożonego oświadczenia o wzajemnym potrąceniu wierzytelności, oraz braku podstaw prawnych roszczenia powódki o zapłatę dalszej dochodzonej kwoty 1.586,40 zł.

Podniósł, że E. D. jest dłużnikiem pozwanego z tytułu poręczenia weksla z wystawienia A. D., który to weksel zabezpiecza udzielony wymagalny i niespłacony kredyt inwestycyjny z tytułu umowy o kredyt inwestycyjny preferencyjny z dopłatami (...) nr 202- (...) z dnia 28 maja 1999 r.

Wskazał, iż stosownie do treści art. 513 § 2 k.c. z przelanej wierzytelności pozwany potrącił własną wierzytelność, która służy mu wobec zbywcy E. D. w kwocie 134.000 zł, i poprzez oświadczenie złożone w trybie art. 498 k.c. dochodzona pozewm wierzytelność w kwocie 3.345,15 zł została umorzona. Podniósł, iż dalszej żądanej kwoty nigdy od Komornika nie otrzymał.

W piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2015 r. pełnomocnik powódki podniósł, że egzekucja prowadzona na podstawie przerobionego i podrobionego tytułu egzekucyjnego – zgodnie z prawomocnym wyrokiem I C 48/12, nie mogła wywrzeć skutku przerwania biegu przedawnienia. Skoro przedstawione do potrącenia roszczenie pozwanego banku uległo przedawnieniu brak jest możliwości potrącenia kwoty 3.345,13 zł.

W piśmie procesowym z dnia 18 sierpnia 2015 r. pozwany powołał się na załączony do pisma wypełniony weksel z wystawienia A. D. i poręczony przez E. D., wezwanie do wykupu weksla z dnia 12 października 2012 r., z datą płatności na dzień 12 listopada 2012 r. Z ostrożności procesowej podniósł zarzut potrącenia wierzytelności przysługującej powódce w kwocie 1.586,40 zł z wierzytelnością wynikającą z poręczenia wekslowego E. D. z tytułu umowy o kredyt z dnia 28 maja 1999 r. Stwierdzono ponadto, że zarzut przedawnienia jest nieprawidłowy, bowiem wierzytelność banku przedstawiona do potrącenia wynika nie ze stosunku podstawowego, lecz ze stosunku wekslowego, co powoduje, że w zakresie liczenia terminu przedawnienia stosuje się przepisy prawa wekslowego. Wobec powyższego zastosowanie znajdzie termin 3 lat, bowiem do potrącenia zgłoszono wierzytelność wekslową a nie wierzytelność wynikającą ze stosunku podstawowego.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie XVI Wydział Cywilny oddalił powództwo oraz zasądził od powódki S. M. (1) na rzecz pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Na podstawie umowy nr (...) o kredyt inwestycyjny, preferencyjny z dopłatą Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa od odsetek bankowych zawartej w dniu 28 maja 1999r. pozwany (...) Bank (...) S.A. w W., zwany dalej również bankiem, udzielił A. D. kredytu w kwocie 134.000 zł na okres do dnia 27 maja 2007 roku. Spłata kredytu została zabezpieczona m.in. w drodze poręczenia wekslowego współmałżonka i oświadczenia o poddaniu się egzekucji przez poręczycieli wekslowych.

W dniu 28 maja 1999 r. dłużnik A. D. wystawił weksel własny niezupełny. Na odwrotnej stronie weksla E. D. zamieściła oświadczenie „poręczam za ten weksel” i swój podpis.

A. D. zawarł z pozwanym Bankiem porozumienie wekslowe, oświadczając, że składa do dyspozycji pozwanego weksel własny in blanco opatrzony klauzulą „bez protestu”, który Bank ma prawo wypełnić w każdym czasie, na sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami i innymi kosztami w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty całości lub części kredytu oraz we wszystkich przypadkach określonych w umowie kredytowej, w których bank ma prawo ściągnięcia swoich wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Bank miał prawo opatrzeć ten weksel datą płatności według swojego uznania zawiadamiając o tym dłużnika listem poleconym na 7 dni przed terminem płatności. Zgodę na treść powyższej deklaracji wyraziła E. D., umieszczając swój podpis pod treścią deklaracji wekslowej A. D..

Dłużnik A. D. nie spłacił kredytu.

Pozwany Bank w dniu 20 lutego 2002 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny (dalej również przywoływany jako BTE) nr (...) przeciwko A. D. i E. D.. BTE został wystawiony przeciwko E. D. na podstawie jej oświadczenia o poddaniu się egzekucji jako poręczyciela wekslowego.

Opisany BTE został zaopatrzony w klauzulę wykonalności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 19 września 2002 r. sygn. akt I Co 189/02 przeciwko A. D. i E. D.

Na podstawie tytułu wykonawczego na wniosek pozwanego Banku (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Jarocinie prowadził postępowanie egzekucyjne świadczenia pieniężnego ze świadczenia emerytalnego E. D. za sygn. akt Km 858/04.

Wyrokiem z dnia 7 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 48/12 pozbawił wykonalności wyżej opisany tytuł wykonawczy w odniesieniu do E. D. w całości, uznając, że BTE został wystawiony po upływie terminu wskazanego w oświadczeniu o poddaniu się egzekucji. W uzasadnieniu wskazał, że w oświadczeniu E. D. została przerobiona data, do której może zostać wystawiony BTE. Sprawcy fałszerstwa dokumentu nie wykryto.

Tym samym wyrokiem tytuł wykonawczy wobec A. D. został ograniczony do kwoty 200.000 zł.

Na wniosek dłużnika E. D. na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c. postanowieniem z dnia 13 grudnia 2012 r. Komornik Sądowy umorzył dalsze postępowanie egzekucyjne wobec niej. Stwierdził, że w wyniku prowadzonej egzekucji świadczenia rentowego z KRUS E. D. łącznie wyegzekwowano 4.931,55 zł, z czego wierzycielowi przekazano 3.345,15 zł, pobrano opłatę stosunkową w kwocie 469,21 zł, prowizję od przelewów w kwocie 49,50 zł na depozytowy rachunek sądu przelano 1.040,69 zł. Do depozytu były przekazywane kwoty pobierane począwszy od dnia 11 sierpnia 2009 r.

Egzekucja wobec A. D. została ograniczona do kwoty 200.000 zł

W dniu 12 października 2012 r. pozwany Bank wypełnił weksel na kwotę 614.613,58 zł wskazując termin płatności na dzień 12 listopada 2012 r. Również w dniu 12 października 2012 r. wezwał E. D. do uregulowania zobowiązania w kwocie 614.613,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej wynoszącej 13% w stosunku rocznym od tej kwoty wobec (...) z tytułu poręczenia wekslowego weksla in blanco będącego zabezpieczeniem wierzytelności wobec A. D. z tytułu kredytu inwestycyjnego nr 202- (...) zawartej w dniu 28 maja 1999 r. Pozwany poinformował E. D. o wypełnieniu weksla i opatrzeniu datą płatności 12 listopada 2012 r.

W piśmie z dnia 2 listopada 2012 r. E. D. odmówiła zapłaty żądanej kwoty na podstawie weksla wskazując, iż roszczenie banku z tytułu umowy kredytowej uległo przedawnieniu.

W dniu 10 grudnia 2012 r. E. D. oświadczyła, że dokonuje przelewu wszystkich swoich wierzytelności przysługujących od Komornika Sądowego J. K. i (...) Banku (...) S.A. w W. w związku z egzekucją pod sygn. akt Km 858/04 i inne oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 7 września 2012 r. w sprawie I C 48/12 w zakresie pozbawienia wykonalności wyżej opisanego BTE na rzecz powódki S. M. (1), która oświadczyła, że powyższą wierzytelność przyjmuje i zobowiązuje się o cesji zawiadomić dłużników.

Pismem z dnia 11 grudnia 2012 r. powódka powiadomiła pozwanego bank, domagając się przelania na wskazany przez nią rachunek bankowy wszelkich przysługujących E. D. kwot pobranych w bezprawnej egzekucji Km 858/04 wraz z należnymi odsetkami.

Pismem z dnia 14 lutego 2013 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego bank do zapłaty kwoty 14.925,87 zł wraz z odsetkami w terminie 10 dni powołując się na cesję wierzytelności i pismo KRUS zawiadamiające o wysokości pobranej kwoty. Wezwanie do zapłaty zostało wysłane ponownie w dniu 23 maja 2014 r.

W odpowiedzi na wezwanie z maja 2014 r. w piśmie z dnia 9 czerwca 2014 r. pozwany Bank stwierdził, że w wyniku prowadzonej egzekucji ze świadczenia rentowego E. D. łącznie wyegzekwowano kwotę 4.391,55 zł z czego (...) przekazano kwotę 3.345,15 zł.

Pełnomocnik powódki ponownie wezwał pozwanego Bank do zapłaty kwoty 4.931,55 zł wraz z odsetkami od dnia 24 lutego 2013 r. do dnia zapłaty.

W piśmie z dnia 7 sierpnia 2014 r. skierowanym do S. M. (1) pozwany Bank oświadczył, że stosownie do umowy z dnia 10 grudnia 2012 r. o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy S. M. a E. D. oraz w związku z pkt I ww. wyroku w sprawie I C 48/12 na podstawie art. 498 k.c. dokonuje wzajemnego potrącenia kwoty 3.345,15 zł przekazanej na rachunek (...) z tytułu potrąceń świadczeń emerytalno – rentowych E. D. w KRUS przez Komornika Sądowego J. K. z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie egzekucyjnej Km 585/04 z wymagalną wierzytelnością wynikającą z poręczenia wekslowego E. D. z tytułu umowy o kredyt inwestycyjny preferencyjny z dopłatą (...) do odsetek bankowych nr 202- (...) z dnia 28 maja 1999 r. wierzytelności w wysokości kwoty potrąconej tj. 3.345,15 zł.

Następnie pismem z tego samego dnia poinformował o powyższym pełnomocnika powódki, odmawiając zapłaty żądanej kwoty.

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2014 r. skierowanym do S. M. (1) pozwany Bank oświadczył, że stosowanie do umowy z dnia 10 grudnia 2012 r. o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy S. M. a E. D. oraz w związku z pkt I ww. wyroku w sprawie I C 48/12, na podstawie art. 498 k.c. dokonuje wzajemnego potrącenia kwoty 1.586,40 zł stanowiącej pobrane koszty egzekucji komorniczej prowadzonej przeciwko E. D. przez Komornika Sądowego w sprawie Km 585/04 z wymagalną wierzytelnością wynikającą z poręczenia wekslowego E. D. z tytułu umowy o kredyt inwestycyjny preferencyjny z dopłatą (...) do odsetek bankowych nr 202- (...) z dnia 28 maja 1999r. zawartej z A. D.. Wskutek potrącenia następuje umorzenie obu wierzytelności do wysokości kwoty potrąconej tj. 1.586,40 zł.

Sąd I instancji ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie niespornych twierdzeń stron jak i przedłożonego do sprawy materiału dowodowego w postaci dokumentów. Ustalając istnienie zobowiązania wekslowego oparł się na odpisie weksla poświadczonego za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem pozwanego, wskazując iż złożenie takiego odpisu, zgodnie z art. 129 k.p.c., jest w sprawie dostateczne, tym bardziej, iż strona powodowa nie żądała złożenia oryginału weksla.

Dokonując oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego sprawy, Sąd Rejonowy stwierdził, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji w pierwszej kolejności rozważył, czy istnieje podstawa faktyczna i prawna nakazująca co do zasady pozwanemu Bankowi zwrot pobranej na jego wniosek przez Komornika Sądowego kwoty ze świadczenia rentowego E. D., w oderwaniu od zgłoszonego przez pozwanego Bank zarzutu potrącenia.

W zakresie powyższej okoliczności Sąd Rejonowy wskazał, że w związku z pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego w postaci BTE z dnia 20 lutego 2002 r. opatrzonego klauzulą wykonalności, że w dniu 16 października 2012 r. tj. w dniu uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 7 września 2012 r. odpadła podstawa świadczenia egzekwowanego od E. D.. Z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku, pozwany Bank stał się zobowiązany do zwrotu pobranego świadczenia tj. kwoty 3.345,15 zł jako nienależnie pobranej przez pozwanego.

W tym zakresie można byłoby stwierdzić, iż świadczenie w kwocie 3.345,15 zł zostało nienależnie pobrane przez pozwanego od poprzedniczki prawnej powódki.

Natomiast pozostała kwota pobrana ze świadczenia rentowego E. D., a dochodzona w sprawie, nie została udowodniona co do zasady.

Sąd Rejonowy wskazał, że powódka nie złożyła żadnych twierdzeń w zakresie twierdzenia o tym, że kwota 1.400,69 zł przekazana do depozytu sądowego została przelana na rzecz pozwanego. Pozwany zaprzeczał, aby taką kwotę otrzymał. Zatem wobec nie wykazania przez stronę powodową zasadności domagania się kwoty 1.040,69 zł, która była złożona do depozytu sądowego, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Sąd uznał także, że kwoty 545,71 zł, stanowiącej koszty egzekucyjne, nie można uznać za świadczenie pobrane nienależnie przez pozwanego bank, bowiem są to koszty uiszczane na rzecz Komornika Sądowego, a żądanie zapłaty tej kwoty, w ocenie Sądu I instancji można było uznać jedynie jako żądanie naprawienia szkody, która powstała w majątku E. D. wskutek prowadzonej przeciwko niej egzekucji, na podstawie tytułu wykonawczego, który następnie został pozbawiony wykonalności.

Sąd I instancji uznał powyższe żądanie również za nieuzasadnione z uwagi na niewykazanie przesłanek odpowiedzialności prawnej pozwanego. Sąd uznał, że powódka nie wykazała winy pozwanego banku w prowadzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego. Nadto podniósł, iż w niniejszym przypadku nie zachodzi również odpowiedzialność kontraktowa wobec cedentki E. D.. Z powyższej przyczyny żądanie zapłaty kwoty 545,71 zł zostało oddalone.

Odnosząc się do roszczenia powódki w zakresie żądania zasądzenia kwoty 3.345,15 zł Sąd I instancji rozważył skuteczność oświadczenia pozwanego Banku o potrąceniu tej kwoty, mając na uwadze treść art. 513 k.c.

Wskazał, iż pozwany Bank w piśmie z dnia 7 sierpnia 2014 r. skierowanym do S. M. (1) oświadczył, że stosownie do umowy z dnia 10 grudnia 2012 r. o przelew wierzytelności zawartej między S. M. a E. D. oraz w związku z pkt I ww. wyroku w sprawie I C 48/12, na podstawie 498 k.c. dokonuje wzajemnego potrącenia kwoty 3.345,15 zł przekazanej na rachunek (...) z tytułu potrąceń świadczeń emerytalno-rentowych E. D. w KRUS przez Komornika Sądowego J. K. z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie egzekucyjnej Km 585/04 z wymagalną wierzytelnością wynikającą z poręczenia wekslowego E. D. z tytułu umowy o kredyt inwestycyjny preferencyjny z dopłatą (...) do odsetek bankowych nr 202- (...) z dnia 28 maja 1999 r. zawartej z A. D.. Wskutek potrącenia następuje umorzenie obu wierzytelności do wysokości kwoty potrącaniej tj. 3.345,15 zł.

Powódka zakwestionowała skuteczność potrącenia z uwagi na przedawnienie wierzytelności przysługującej Bankowi wobec E. D..

Z okoliczności sprawy wynikało, że cedentka E. D. była dłużnikiem Banku także z uwagi na fakt poręczenia weksła wystawionego przez A. D., i jako poręczyciel wekslowy poddała się egzekucji. Sąd zaznaczył, że E. D. nie była jednak dłużnikiem osobistym pozwanego Banku z tytułu umowy kredytu udzielonego A. D., nie udzieliła bowiem poręczenia zobowiązania kredytu.

Sąd I instancji wskazał, że odpowiedzialność poręczyciela wekslowego jest uregulowana w art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 r., nr 37, poz. 282 ze zm.), zgodnie z którym poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Sąd powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 485/06) zgodnie z którym zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny co przejawia się w tym, że odpowiada on według treści weksła. Awalista znajduje się w odmiennej sytuacji prawnej niż osoba, która udzieliła poręczenia zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego.

Poręczyciel który udzielił poręczenia na wekslu in blanco, może do czasu indosowania weksła przez remitenta – powoływać się na wypełnienie weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem. Podpisanie deklaracji wekslowej przez poręczyciela nie stanowi natomiast przesłanki warunkującej możliwość powoływania się poręczyciela na zarzuty z tzw. stosunku podstawowego, albowiem istotą awalu jest to, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył. Jeżeli więc poręczył za wystawcę weksła własnego, jest głównym dłużnikiem wekslowym. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność osoby, za którą poręczył. Ponadto treść jego zobowiązania jest taka sama jak treść zobowiązania osoby, za którą poręczył. Prawo wekslowe nie określa przy tym, jakimi zarzutami poręczyciel wekslowy może się zasłaniać wobec posiadacza weksła, skoro jednak odpowiada tak samo, jak ten za kogo poręczył, przysługuje mu prawo podnoszenia także wszelkich zarzutów, jakie przysługują osobie, a do nich zalicza się zarzuty subiektywne, oparte na stosunkach osobistych osoby, za którą poręczył, z osobą posiadającą weksel (wyrok SA w Warszawie z dn. 14 maja 2014 r., sygn. VI ACa 1230/13).

W świetle powyższego odpowiedzialność E. D. była niezależna od istnienia stosunku podstawowego, to jest odpowiedzialności wynikającej wprost z umowy kredytu. Jej odpowiedzialność winna była być zatem rozpatrywana w świetle przepisów ustawy prawo wekslowe.

Sąd Rejonowy, powołując się na treść art. 70 ust. 1 w zw. z art. 103 ustawy prawo wekslowe, zaznaczył, że roszczenia wekslowe przeciw wystawcy weksła własnego ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksła. Zgodnie z powołanym art. 32 ustawy prawo wekslowe roszczenia wekslowe przeciw poręczycielowi ulegają przedawnieniu w takim samym terminie, co przeciwko osobie, za którą poręczył.

Przedawnienie roszczenia ze stosunku będącego podstawą wystawienia weksła nie jest równoznaczne z przedawnieniem roszczenia wekslowego. Zgodnie z regułą art. 120 k.c. termin przedawnienia roszczenia podstawowego rozpoczyna bieg od dnia, w którym świadczenie ze stosunku podstawowego stało się wymagalne. Początek biegu terminu przedawnienia roszczenia z weksła własnego skierowanego przeciwko wystawcy weksła własnego, zgodnie z art. 70 w związku z art. 103 i 104 ustawy prawo wekslowe, liczy się od dnia płatności weksła. Taką samą zasadę stosuje się do weksła in blanco.

Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, że przedmiotowy weksel w chwili jego wręczenia pozwanemu był niezupełny. Powołał się na pogląd dominujący w orzecznictwie, zgodnie z którym z chwilą wręczenia weksła in blanco między wręczającym, który złożył podpis w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, a odbiorcą dochodzi jedynie do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego (uchwała SN III CZP 66/95 z dn. 29 czerwca 1995 r.) Zobowiązanie to i odpowiadająca mu wierzytelność powstają jednak dopiero po uzupełnieniu weksła zgodnie z udzielonym upoważnieniem. Do chwili uzupełnienia weksła można mówić jedynie o przyszłym zobowiązaniu wekslowym oraz o przyszłej wierzytelności wekslowej. Uzupełnienie wywiera skutek z mocą wsteczną od chwili wydania weksła in blanco odbiorcy. Przedawnienie praw z weksła in blanco nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia. Przedawnienie roszczenia z weksła wręczonego bez wypełnienia daty płatności i bez zastrzeżeń, co do tej daty, rozpoczyna się z dniem płatności wpisanym na wekslu przez wierzyciela wekslowego. Treścią upoważnienia zawartego w deklaracji wekslowej towarzyszącej wystawieniu weksła in blanco, wręczanego dla zabezpieczenia określonego roszczenia, jest objęte uzupełnienie weksła przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Odnosi się to również do przypadków użycia w deklaracji wekslowej zwrotu przewidującego możliwość wypełnienia weksła w każdym czasie oraz opatrzenie go datą płatności według uznania wierzyciela. Nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu, iż weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym (wyr. SN z dn. 3 listopada 2010 r. V CSK 142/10 i z dn. 13 grudnia 2012 r. IV CSK 199/2; wyr. SA w Łodzi z dn. 4 lipca 2014 r., I ACa 21/14).

Sąd Rejonowy ustalił, że kredyt miał zostać spłacony do dnia 27 maja 2007 r. Kredytobiorca musiał zatem przewidywać możliwość wypełnienia weksła co najmniej do dnia 27 maja 2010 r. tj. do upływu terminu przedawnienia roszczeń banku wobec niego przewidzianego w art. 118 k.c. Ostatecznie okazało się, że z związku z niespłacaniem kredytu przez A. D., kredyt został postawiony w stan wymagalności w całości w dniu 20 lutego 2002 r. Termin przedawnienia

roszczeń ze stosunku podstawowego przypadał na dzień 20 lutego 2005 r., ale został przerwany na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego w 2004 r.

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie tytułu wykonawczego z 2002 r., następnie pozbawionego wykonalności wyrokiem Sądu z dnia 16 października 2012 r., na wniosek pozwanego Banku Komornik Sądowy prowadził egzekucję świadczeń pieniężnych przeciwko E. D.. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek dłużnika E. D. postanowieniem Komornika Sądowego z dnia 13 grudnia 2012 r. na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c., natomiast było kontynuowane wobec A. D. z ograniczeniem kwoty egzekwowanej.

W ocenie Sądu I instancji poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego w 2004 r. w sprawie Km 858/04 został przerwany bieg przedawnienia roszczeń zarówno ze stosunku podstawowego wobec A. D., jak i roszczenia wekslowego przeciwko E. D. jako poręczyciela wekslowego.

Sąd powołał się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. III CZP 103/14, zgodnie z którą nie przerywa biegu przedawnienia jedynie taki wniosek o wszczęcie postępowania, który następnie został cofnięty a postępowanie umorzone na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Taka wykładnia jest ściśle związana z rozwiązaniem przyjętym w art. 203 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zgodnie z którym wniosek cofnięty nie wywołuje skutków związanych z jego wniesieniem.

Dopuszczalnym zatem było wypełnienie weksla złożonego na zabezpieczenie umowy kredytu w dniu 12 października 2012 r. z datą płatności 12 listopada 2012 r. Dopiero od tego dnia rozpoczął bieg termin przedawnienia zobowiązania wekslowego.

Roszczenia E. D. wobec pozwanego Banku o zwrot kwoty nienależnie pobranej stały się z kolei wymagalne z dniem uprawomocnienia się wyroku wydanego w sprawie I C 48/12, czyli z dniem 16 października 2012 r.

W związku zatem z pozbawieniem przez Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie I C 48/12 wykonalności tytułu wykonawczego w postaci BTE z dnia 20 lutego 2002 r. wystawionego przez pozwanego Bank, opatrzonego klauzulą wykonalności, powódka jako cesjonariusz wierzytelności przysługującej uprzednio E. D., mogła zasadnie domagać się zwrotu kwoty 3.345,15 zł stanowiącej świadczenie nienależnie pobrane od E. D.. Z uwagi jednak na skuteczne oświadczenie pozwanego Banku o potrąceniu tej wierzytelności z przysługującą Bankowi wierzytelnością z tytułu poręczenia wekslowego, zobowiązanie zapłaty kwoty 3.345,15 zł zostało umorzone w całości. To zaś prowadziło do oddalenia powództwa w tej części.

W odniesieniu do pozostałej kwoty, tj. 1.586,40 zł, w cenie Sądu Rejonowego, żądanie było bezzasadne, bowiem powódka nie wykazała istnienia podstawy faktycznej jej żądania. Natomiast, gdyby przyjąć że roszczenie to było zasadne, to i tak na skutek złożonego przez pozwanego Bank oświadczenia o potrąceniu tej kwoty w piśmie z dnia 24 sierpnia 2015 r., również w tym zakresie podlegałoby oddaleniu.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie apelację wywiodła powódka.

Wniosła ona o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 1 i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kwoty 4.931,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2013 r. do dnia zapłaty, oraz obciążenie kosztami postępowania w I instancji w całości strony pozwanej i z tego tytułu zmianę pkt. 2 zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a nadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez uznanie, że doszło do powstania zobowiązania wekslowego E. D. na podstawie art. 76 prawa wekslowego;

- 2) naruszenie przepisu art. 10 prawa wekslowego, poprzez nadanie mocy wekslowi wystawionemu w sposób sprzeczny z deklaracją wekslową;
- 3) naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 471 k.c. w zw. z art. 6 k.c., poprzez uznanie, że strona powodowa nie udowodniła winy w pobraniu przez Komornika na wniosek pozwanego dalszej kwoty 1.586,40 zł, a nie przekazanej pozwanemu;
- 4) naruszenie art. 498 k.c. poprzez uznanie, że zachodziły przesłanki do potrącenia wierzytelności pozwanego Banku z wierzytelnością powódki;
- 5) naruszenie art. 2 w zw. z art. 1 poprzez uznanie, że istnieje zobowiązanie wekslowe bez przedstawienia oryginału weksla.

Uzasadniając zarzuty apelacyjne, pełnomocnik powódki zakwestionował rozważania Sądu Rejonowego w zakresie twierdzenia, że odpowiedzialność wekslowa E. D. była niezależna od istnienia stosunku podstawowego i winna być rozpatrywana w świetle przepisów ustawy prawo wekslowe na podstawie art. 70 ust. 1 w zw. z art. 103 prawo wekslowe.

Skarżąca wskazała, że złożyła deklarację wekslową do akt sprawy wraz z pismem z dnia 3 września 2015 r. a jej treści pozwany nie kwestionował, jak również nie złożył innej deklaracji wekslowej. Z deklaracji tej wynika, że weksel in blanco wystawiony przez A. D. i poręczony przez E. D. miał służyć zabezpieczeniu spłaty kredytu udzielonego przez bank. W treści deklaracji wekslowej nie zastrzeżono dla posiadacza weksla uprawnienia do wypełnienia go po przedawnieniu roszczenia ze stosunku podstawowego. W konsekwencji kwota wyegzekwowana przez komornika w sprawie Km 858/04 wobec upadku tytułu wykonawczego – weszła do majątku pozwanego Banku bez podstawy prawnej. A zatem dłużniczka E. D. miała prawo żądać tej kwoty przez pozwanego. Wobec braku zobowiązania wzajemnego Banku względem E. D. nie mogło dojść do skutecznego potrącenia.

Co do pozostałej kwoty dochodzonej w sprawie, tj. 1.586,40 zł, skarżąca wskazała, iż kwota ta została pobrana w związku ze stosunkiem kontraktowym łączącym pozwanego Bank z E. D., a prowadzona błędnie egzekucja w całości obciąża pozwanego. Bank wpuszczając w obieg przerobione oświadczenia E. D. spełnił przesłanki odpowiedzialności kontraktowej wobec E. D..

Pełnomocnik powódki zakwestionował twierdzenia Sądu Rejonowego w zakresie przerwania biegu przedawnienia poprzez wypełnienie weksla na kwotę 614.613,58 zł w 2012 r. w związku z wystawieniem w dniu 20 lutego 2002 r. bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Wskazał, że nie zaistniała zgodność stron postępowania, czynność była skuteczna wyłącznie względem A. D., a nadto nie ma zgodności kwot, bowiem weksel został wystawiony na inną kwotę aniżeli pozostały tytuł wykonawczy względem A. D..

Z ostrożności procesowej pełnomocnik powódki podniósł, że wobec nieprzedstawienia w niniejszej sprawie przez pozwanego oryginału weksla, nie można mówić o jego istnieniu, o istnieniu zobowiązania wekslowego, oraz w konsekwencji o możliwości potrącenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty wskazane przez stronę powodową w treści apelacji nie znajdują swojego uzasadnienia. Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia i ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Na wstępie wskazać należy, iż na aprobatę zasługuje ocena dokonana przez Sąd I instancji w zakresie istnienia podstawy faktycznej i prawnej nakazującej co do zasady pozwanemu Bankowi zwrot pobranej na jego wniosek przez Komornika Sądowego kwoty ze świadczenia rentowego E. D., w oderwaniu od zgłoszonego przez pozwanego bank zarzutu potrącenia.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. kto uzyskał świadczenie nienależne obowiązany jest do jego zwrotu. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Nie ulega wątpliwości, iż w związku z pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego w postaci BTE z dnia 20 lutego 2002 r. opatrzonego klauzulą wykonalności, należy stwierdzić, że w dniu 16 października 2012 r. tj. w dniu uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 7 września 2012 r. odpadła podstawa świadczenia egzekwowanego od E. D.. Z chwilą uprawomocnienia się tego wyroku, pozwany Bank stał się zobowiązany do zwrotu pobranego świadczenia tj. 3.345,15 zł. Tylko w tym zakresie można bowiem stwierdzić, że świadczenie zostało nienależnie pobrane przez pozwanego.

Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny zasadności żądania pozostałej pobranej ze świadczenia rentowego E. D. kwoty 1.586,40 zł, orzekając słusznie o niezasadności roszczenia.

Nie zasługują na aprobatę zarzuty, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 471 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, to na powódce spoczywał ciężar wykazania, że pozwany Bank odniósł korzyść ze świadczenia w kwocie 1.586,40 zł. Po pierwsze strona powodowa nie wykazała zasadności domagania się zwrotu pobranej kwoty 1.040,69 zł, bowiem kwota ta nie została wydana pozwanemu, a wedle ustaleń pozostaje w depozycie sądowym. Bezzasadnym zatem jest domaganie się powyższej kwoty od pozwanego.

Nadto, żądanie dotyczące kwoty 545,71 zł, stanowiącej koszty egzekucyjne, również nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie przychylił się do argumentacji strony powodowej w zakresie spełnienia przez pozwanego przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, bowiem odpowiedzialność ta nie została przez stronę powodową wykazana. Należało też zgodzić się z ustaleniami Sądu Rejonowego, że w toku postępowania nie zostały zgłoszone żadne wnioski dowodowe zmierzające do wykazania zawinienia pozwanego banku w prowadzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego jakim był bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 20 lutego 2002r. zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Nie ulega wątpliwości, iż w myśl art. 415 k.c. niezbędnymi przesłankami odpowiedzialności deliktowej są bezprawność działania sprawy oraz jego wina. Strona powodowa nie wykazała zaś zaistnienia tych przesłanek.

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej w ogólności są niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, szkoda po stronie wierzyciela i związek przyczynowy między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą. W ocenie Sądu stan faktyczny niniejszej sprawy, w świetle regulacji normującej zasadę odpowiedzialności kontraktowej, nie pozwala uznać że dochodzenie od poręczyciela wekslowego roszczeń na podstawie nieprawidłowo wystawionego BTE narusza obowiązki umowne stron. Poręczyciel wekslowy nie jest stroną umowy i nie dotyczy go w tym zakresie art. 471 k.c. Odpowiedzialność kontraktowa dotyczy wyłącznie stron umowy, a nie osób, które w ramach kontraktu dają zabezpieczenie m.in. w postaci poręczenia. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność osoby, za którą poręczył. Ponadto treść jego zobowiązania jest taka sama jak treść zobowiązania osoby, za którą poręczył.

W analizowanym przypadku ewentualną podstawą odpowiedzialności pozwanego co do kwoty 545,71 zł byłaby odpowiedzialność deliktowa, przy przyjęciu, iż swoim zawinionym działaniem spowodował uszczerbek w majątku poprzednika prawnego powódki. Jak już wskazano powyżej, powódka w okolicznościach tej sprawy nie dowiodła takich okoliczności.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 2, 10 i 76 prawa wekslowego.

Zauważyć przy tym należy, iż zarzut naruszenia art. 2 w zw. z art. 1 prawa wekslowego został oparty na okoliczności braku przedstawienia oryginału weksla, chociaż na etapie postępowania przed Sądem I instancji strona powodowa nie żądała przedstawienia tego dokumentu. W istocie zarzut ten należało ocenić jako zarzut dotyczący błędnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Powódka po raz pierwszy na etapie apelacji podniosła, iż skoro nie przedstawiono oryginału weksla, to nie istnieje zobowiązanie wekslowe. Zarzut ten jest po pierwsze spóźniony, bowiem kwestionowanie weksla z powodu jego nieprzedstawienia winno być zgłoszone przed Sądem I instancji, tak, by strona przeciwna mogła się odnieść do tego zarzutu. Po drugie zarzut ten jest bezzasadny. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż w toku sprawy został przedstawiony odpis weksla uwierzytelniony przez pełnomocnika strony pozwanej, co było wystarczające, stosownie do treści art. 129 k.p.c., do uznania waloru dowodowego tego dokumentu.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów, w ocenie Sądu Okręgowego, strona powodowa błędnie założyła, iż nastąpiło wypełnienie weksla co do zobowiązania już przedawnionego. Nie ulega wątpliwości, że na podstawie tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, toczyło się postępowanie egzekucyjne, a tym samym został przerwany termin przedawnienia roszczeń. Podkreślić należy, iż głównym dłużnikiem pozwanego Banku był A. D.. Był też on wystawcą weksla in blanco, za który poręczyła E. D.. Bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony w dniu 20 lutego 2002 r., został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 19 września 2002 r. i w oparciu o ten tytuł w 2004 zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 858/04. Na skutek wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu w sprawie I C 48/12 postępowanie egzekucyjne zostało ograniczone wobec A. D. do kwoty 200.000 zł. Postępowanie to się toczy. Powyższe oznacza, iż nie doszło do przedawnienia roszczeń pozwanego Banku, roszczenie to jest nadal wymagalne, tylko, że w oparciu o BTE można egzekwować maksymalnie kwotę 200.000 zł.

Skoro wypełnienie weksla nastąpiło w dniu 12 października 2012 roku, a zatem kiedy roszczenie względem A. D. było wymagalne, to nie można podzielić poglądu powódki, iż weksel został wypełniony po przedawnieniu roszczenia ze stosunku podstawowego. Jak, już wyżej wskazano, odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność osoby, za którą poręczył. Treść jego zobowiązania jest taka sama, jak treść zobowiązania osoby, za którą poręczył.

W ocenie Sądu Okręgowego dopuszczalne zatem było wypełnienie weksla złożonego na zabezpieczenie umowy kredytu w dniu 12 października 2012 r. z datą płatności 12 listopada 2012 r. Od tego dnia rozpoczął bieg termin przedawnienia zobowiązania wekslowego. Roszczenia E. D. wobec pozwanego Banku o zwrot kwoty nienależnie pobranej stały się z kolei wymagalne z dniem uprawomocnienia się wyroku wydanego w sprawie I C 48/12 tj. dnia 16 października 2012 r. Zatem oświadczenie Banku o potrąceniu kwoty 3.345,15 zł z dnia 7 sierpnia 2014 r. nie zostało złożone w sytuacji przedawnienia żadnej z obu wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby ta stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Pozwanemu Bankowi przysługiwały zatem przeciwko powódce wszelkie zarzuty, które miał przeciwko E. D. w chwili powzięcia wiadomości o przelewie wierzytelności. Pozwany Bank w piśmie z dnia 7 sierpnia 2014 r. skierowanym do S. M. (1) oświadczył, że stosownie do umowy o przelew wierzytelności oraz w związku z pkt I wyroku w wydanego w sprawie I C 48/12 na podstawie art. 498 k.c. dokonuje wzajemnego potrącenia kwoty 3.345,15 zł. Jednakże powódka kwestionowała skuteczność potrącenia, powołując się na przedawnienie wierzytelności przysługującej Bankowi wobec E. D.

Zgodnie z treścią art. 502 k.c. wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Zgodnie z regułą art. 120 k.c. termin przedawnienia roszczenia podstawowego rozpoczyna bieg od dnia, w którym świadczenie ze stosunku podstawowego stało się wymagalne. Początek biegu terminu przedawnienia roszczenia z weksla własnego skierowanego przeciwko wystawcy weksla

własnego, zgodnie z art. 70 w związku z art. 103 i 104 ustawy prawo wekslowe, liczy się od dnia płatności weksla. Taką samą zasadę stosuje się do weksla in blanco. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, że przedmiotowy weksel w chwili jego wręczenia pozwanemu był niezupełny.

Podzielić należy pogląd wynikający z uchwały SN III CZP 66/95 z dn. 29 czerwca 1995 r., zgodnie z którym z chwilą wręczenia weksla in blanco między wręczającym który złożył podpis w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, a odbiorcą dochodzi jedynie do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego. Zobowiązanie to i odpowiadająca mu wierzytelność powstają jednak dopiero po uzupełnieniu weksla zgodnie z udzielonym upoważnieniem. Do chwili uzupełnienia weksla można mówić jedynie o przyszłym zobowiązaniu wekslowym oraz o przyszłej wierzytelności wekslowej. Uzupełnienie wywiera skutek z mocą wsteczną od chwili wydania weksla in blanco odbiorcy. Przedawnienie praw z weksla in blanco nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia. Przedawnienie roszczenia z weksla wręzonego bez wypełnienia daty płatności i bez zastrzeżeń, co do tej daty, rozpoczyna się z dniem płatności wpisanym na wekslu przez wierzyciela wekslowego. Treścią upoważnienia zawartego w deklaracji wekslowej towarzyszącej wystawieniu weksla in blanco, wręczanego dla zabezpieczenia określonego roszczenia, jest objęcie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Odnosi się to również do przypadków użycia w deklaracji wekslowej zwrotu przewidującego możliwość wypełnienia weksla w każdym czasie oraz opatrzenie go datą płatności według uznania wierzyciela. Nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu, iż weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym (wyr. SN z dn. 3 listopada 2010 r. V CSK 142/10 i z dn. 13 grudnia 2012 r. IV CSK 199/2; wyr. SA w Łodzi z dn. 4 lipca 2014 r., I ACa 21/14). Niewątpliwie poprzez wszczęcie postępowania egzekucyjnego w 2004 r. w sprawie Km 858/04 został przerwany bieg przedawnienia roszczeń zarówno ze stosunku podstawowego wobec A. D., jak i roszczenia wekslowego, w tym także przeciwko E. D. jako poręczyciela wekslowego. Wypełnienie weksla w dniu 12 października 2012 roku było dopuszczalne, a termin przedawnienia roszczeń z weksla zaczął płynąć od dnia terminu jego płatności, czyli od dnia 12 listopada 2012 roku.

Nie zasługują zatem również na uwzględnienie zarzuty naruszenia art. 498 k.c. Obie wierzytelności, tj. powódki co do kwoty 3.345,15 zł z tytułu nienależnego świadczenia, które uzyskał pozwany, oraz co do kwoty 3.345,15 zł jako części świadczenia wynikającego z weksla z dnia 12 października 2012 roku należnego pozwanemu od poprzednika prawnego powódki, nie były przedawnione, a zatem mogło dojść do skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, uznając, iż jest ona bezzasadna.

Z uwagi na oddalenie apelacji, Sąd Okręgowy zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., i w zw. z § 2 pkt. 3) w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia apelacji (15.01.2016 r.), przy uwzględnieniu faktu, iż w postępowaniu apelacyjnym brał udział nowy pełnomocnik pozwanego, który nie uczestniczył w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Sąd nie znalazł podstaw prawnych od odstąpienia od zasady ogólnej związanej z odpowiedzialnością za wynik sporu, bowiem jak wynika z akt sprawy, pozew został skierowany do Sądu w dniu 14 sierpnia 2014 roku, czyli po dacie złożenia przez stronę pozwaną oświadczenia o potrąceniu, co miało miejsce w dniu 7 sierpnia 2014 roku, i po uprzedniej wymianie pism pomiędzy stronami, w których pozwany wskazywał z jakich przyczyn nie uznaje żądania zapłaty kwoty 4.931,55 zł. Pozwana decydując się na wystąpienie z pozwem co do wskazanej kwoty, znając stanowisko pozwanego, winna była się liczyć z konsekwencjami, także finansowymi, w sytuacji nie podzielenia jej argumentacji przez Sąd.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.